

Sygnatura akt VI Ka 1324/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **3 marca 2017** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Krzysztofa Marka

Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2017 r.

sprawy skazanego **W. O.** ur. (...) w G.

syna L. i M.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 września 2016 r. sygnatura akt IX K 83/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 1 obniża skazanemu karę łączną pozbawienia wolności do 6 (sześciu) lat,

- w punkcie 3 podwyższa do 110 (stu dziesięciu) stawek dziennych wymiar kary łącznej grzywny;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. M. (2) kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia skazanego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1324/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 3 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach rozpoznał wniosek skazanego W. O. o wydanie wyroku łącznego, ustalając, że był on skazany 9 prawomocnymi wyrokami:

I Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 9.02.2011r., sygn. akt IX K 3349/10, za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w nocy z 11.09.2010r. na 12.09.2010r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 80 stawek dziennych w wysokości 10 złotych każda, za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk popełniony w dniu 12.09.2010r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny 50 stawek dziennych w wysokości 10 złotych każda, przy czym orzeczono łączną karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat i łączną karę grzywny 100 stawek dziennych w wysokości 10 złotych każda, Sąd oddał skazanego pod dozór kuratora, zobowiązał go do powstrzymania się od nadużywania alkoholu i do naprawienia szkody, a na poczet orzeczonej łącznej kary grzywny zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności uznając grzywnę za wykonaną w całości, zaś postanowieniem z dnia 17.02.2015r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania;

II Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 9.08.2011r., sygn. akt IX K 2584/10, za czyn z art. 288 § 1 kk popełniony 10.04.2010r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, przy czym Sąd oddał skazanego pod dozór kuratora i zobowiązał go do powstrzymywania się w okresie próby od nadużywania alkoholu, zaś postanowieniem z dnia 22.04.2015r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności;

III Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 13.04.2012r., sygn. akt IX K 2177/10, za czyn z art. 157 § 1 kk popełniony dnia 9.12.2009r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, przy czym Sąd orzekł nawiązkę w kwocie 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej i oddał skazanego pod dozór kuratora, a postanowieniem z dnia 12.02.2015r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności;

IV Sądu Rejonowego w Zakopanem z dnia 28.06.2012r., sygn. akt II K 306/12, za czyn z art. 222 § 1 kk popełniony w nocy 30.01.2012r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 224 § 2 kk popełniony w nocy 30.01.2012r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 226 § 1 kk popełniony w nocy 30.01.2012r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym orzeczono łączną karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, orzeczono grzywnę 80 stawek dziennych w wysokości 10 złotych każda, Sąd zobowiązał skazanego do przeproszenia pokrzywdzonych i oddał go pod dozór kuratora, przy czym postanowieniem z dnia 17.02.2015r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności, przy czym na poczet na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres odpowiadający liczbie uiszczonych przez niego stawek dziennych grzywny, to jest okres 80 dni uznając, iż o tyle ulega skróceniu kara pozbawienia wolności;

V Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10.07.2012r., sygn. akt IX K 48/11, za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony dnia 7.02.2010r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 30 stawek dziennych w wysokości 20 złotych każda, przy czym Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby, oddał skazanego pod dozór kuratora i zobowiązał do wykonywania pracy zarobkowej, zaś na poczet kary grzywny zaliczył okres zatrzymania, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24.02.2015r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, przy czym Sąd zaliczył okres zatrzymania na poczet kary pozbawienia wolności;

VI Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16.01.2014r., sygn. akt IX K 1758/13, za czyn z art. 158 § 1 kk popełniony 16.06.2013r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 207 § 1 kk popełniony w okresie od czerwca 2012. do 17.06.2013r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 288 § 1 kk popełnionych 16.06.2013r. i 7.09.2013r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 190 § 1 kk popełnionych w dniach 4.08.2013r., 5.08.2013r. i 7.09.2013r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym orzeczone kary

połączono orzekając łączną karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym Sąd zobowiązał skazanego do naprawienia szkody i na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności;

VII Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 9.09.2014., sygn. akt IX K 1963/13, za czyn z art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w okresie od marca lub kwietnia 2013r. do 16 czerwca 2013r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym Sąd orzekł o przepadku przedmiotów;

VIII Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 31.07.2014., sygn. akt IX K 872/12, za czyn z art. 226 § 1 kk popełniony w nocy z 15 na 16 lipca 2011r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 223 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w nocy z 15 na 16 lipca 2011r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, przy czym orzeczone kary połączono orzekając łączną karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym postanowieniem z dnia 20.01.2015r. Sąd orzekł o przepadku przedmiotów;

IX Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 22.03.2016., sygn. akt IX K 1757/14, za czyn z art. 158 § 1 kk i art. 159 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony dnia 19.07.2014r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk popełniony w bliżej nieokreślonym dniu zawierającym się pomiędzy 19 a 21 lipca 2014r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 190 § 1 kk i art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony 19.07.2014r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym orzeczone kary połączono orzekając łączną karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym Sąd orzekł o dowodach rzeczowych i na poczet kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym z dnia 26 września 2016r., w sprawie o sygn. akt IX K 83/16, Sąd Rejonowy w Gliwicach w pkt 1 na mocy art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk połączył łączne kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punkcie I, IV, VIII i IX oraz kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach II, III, V i wymierzył skazanemu W. O. karę łączną 8 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt 2 na mocy art. 577 kpk na poczet łącznej kary pozbawienia wolności orzeczonej powyżej zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 16.09.2010r. do 9.02.2011r., od dnia 19.07.2014r. do 1.10.2014r. oraz okres kary odbytej w sprawie o sygn. akt IX K 2177/10 od dnia 20.12.2015r.

W pkt 3 na mocy art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary grzywny orzeczone wyrokami opisanymi w punktach I i V i wymierzył skazanemu łączną karę grzywny w ilości 60 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Nadto na mocy art. 572 kpk umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach VI i VII części wstępnej wyroku.

Nadto zasądził na rzecz obrońcy z urzędu stosowne wynagrodzenie tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu oraz zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok łączny zaskarżył obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie orzeczenia o karze, zarzucając mu rażącą niewspółmierność orzeczonej skazanemu kary łącznej 8 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, wynikającą z zastosowania zasady kumulacji poszczególnych kar, poprzez nieuwzględnienie w sposób dostateczny okoliczności przemawiających za zastosowaniem pełnej zasady absorpcji.

W oparciu o powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez wymierzenie skazanemu łagodniejszej kary łącznej z zastosowaniem zasady całkowitej i pełnej absorpcji lub zasady zbliżonej do absorpcji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego okazała się na tyle zasadna, że w następstwie jej wywiedzenia zmieniono zaskarżony wyrok w pkt 1 obniżając wymiar orzeczonej skazanemu kary łącznej do 6 lat, nadto w pkt 3 – w następstwie

wywiedzenia także środka odwoławczego przez oskarżyciela publicznego – w pkt 3 podwyższono do 110 stawek dziennych wymiar kary łącznej grzywny orzeczonej wobec skazanego.

Bez najmniejszych wątpliwości należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przepisy prawa karnego materialnego obowiązujące od dnia 1 lipca 2015r., a więc po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U., poz. 396), zmieniającej m. in. brzmienie art. 85 kk. Od dnia 1 lipca 2015r., a więc dnia, w którym weszły w życie fundamentalne zmiany ustawodawstwa karnego, prawodawca przewidział diametralnie odmienne zasady łączenia kar i środków karnych, a tym samym gruntownie zmieniły się warunki pozwalające na wydawanie wyroków łącznych. W myśl art. 19 ust. 1 in fine noweli z dnia 20 lutego 2015r., przepisy rozdziału IX w nowym brzmieniu mogą znaleźć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. tylko wtedy, gdy „zachodzi potrzeba” orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu. Oceny, czy zachodzi potrzeba, o której mowa, należy naturalnie dokonywać według przepisów rozdziału IX w nowym brzmieniu. Jeżeli zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie 1 lipca 2015 r. lub później z jedną albo większą liczbą kar orzeczonych prawomocnie przed tą datą, wówczas należy na podstawie art. 4 § 1 kk rozstrzygnąć, czy stosować dalej przepisy rozdziału IX w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. Mając na względzie tę ważką zmianę oraz w polu widzenia wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 22 marca 2016r., w sprawie IX K 1757/14, zapadły zatem i prawomocny po dniu 1 lipca 2015r., Sąd Rejonowy słusznie uznał, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie nowelizacji ustawy.

Pamiętając o treści przywołanego już wyżej art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.396), który stanowi, że znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, dotyczących zbiegu przestępstw oraz łączenia kar i środków karnych, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, Sąd I instancji trafnie uznał, iż zastosowanie przepisu art. 85 § 2 kk (który wszedł w życie w dniu 1 lipca 2015r.) obecnie jest dla skazanego względniejsze i korzystniejsze. Trzeba bowiem zauważyć, iż podstawą orzeczenia obecnie kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 tego przepisu.

Jak wynika z treści opinii nadesłanej przez Dyrektora Zakładu Karnego w N., karty karnej oraz dokumentacji z NOE-SAD, skazany w czasie orzekania przez Sąd Rejonowy do dnia 19 grudnia 2016r. odbywał karę 1 roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem w sprawie o sygn. IX K 2177/10, obecnie odbywa karę orzeczoną w sprawie IX K 48/11, zaś następnie będzie odbywał kary odpowiednio orzeczone w sprawach IX K 3349/10, II K 306/12, IX K 2584/10, IX K 872/12 i IX K 1757/14, a zatem zgodnie z art. 85 § 1 i 2 kk kary te – jako podlegające wykonaniu – stały się podstawą orzeczenia kary łącznej. Nie może być wątpliwości, iż zastosowanie tego przepisu było zatem względniejsze i korzystniejsze dla skazanego, który ma do odbycia (poza karą w sprawie IX K 2177/10, odbytą w dniu 19 grudnia 2016r. oraz aktualnie wykonywaną karą w sprawie IX K 48/11) jeszcze pięć innych kar tego samego rodzaju, podlegających łączeniu.

Wymiar kary łącznej zatem w oparciu o przepisy art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk w nowym brzmieniu mógł wynosić w granicach od najwyższej z kar wymierzonych do ich sumy, a więc w przypadku kary łącznej pozbawienia wolności od 2 lat i 4 miesięcy (sprawa o sygn. IX K 1757/14) do sumy kar 9 lat i 5 miesięcy.

W pełni zaaprobować należy także poglądy Sądu Rejonowego wyartykułowane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku co do okoliczności, jakie winny zostać uwzględnione przy wymiarze kary łącznej. Zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego, wymiar kary łącznej winien być kształtowany przy uwzględnieniu w pierwszej kolejności celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, jak też jej społecznego oddziaływania. Istotnym staje się w kontekście tych celów ustalenie zatem związku przedmiotowego i podmiotowego pomiędzy czynami podlegającymi objęciu karą łączną oraz czas popełnienia przestępstw, jak też ustalenie okoliczności związanych

z zachowaniem i szeroko rozumianą sytuacją skazanego po wydaniu wyroków, na mocy których orzeczono kary jednostkowe, w celu rozważenia ich wpływu na ewentualne złagodzenie.

Wymiar orzeczonej kary łącznej winien w prawidłowy sposób odzwierciedlać związek przedmiotowy łączący poszczególne przestępstwa. Trzeba zatem stwierdzić, że zachodzący pomiędzy nimi związek podmiotowo – przedmiotowy jest na tyle ścisły, że uzasadniał ustalenie wymiaru kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji częściowej. Przestępstwa objęte tym zbiegiem są w dużej mierze podobne do siebie rodzajowo, godząc w te same dobra chronione prawem. Zauważalne jest popełnianie przez skazanego wielu czynów skierowanych przeciwko mieniu, życiu i zdrowiu człowieka, choć zdarzały się też przestępstwa wymierzone w prawidłową działalność instytucji państwowych i godność funkcjonariuszy, wolność człowieka czy wymiar sprawiedliwości. Z drugiej strony uwagę zwraca jednak fakt, iż czynów tych było łącznie 14 i zostały one popełnione na przestrzeni dość długiego okresu czasu – od grudnia 2009r. do lipca 2014r. Trzeba pamiętać, że jakkolwiek przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo (por. wyrok SN z dnia 2 XII 1975r., Rw 628/75, OSNKW 1976, nr 2, poz. 33). W szczególności zatem zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 3 I 1997r., II AKa 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8). Podkreślić też należy jednak, iż z reguły popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 12 VII 2000r., II AKa 171/00, OSA 2001, nr 1). Te wszystkie okoliczności przemawiały zatem za zastosowaniem w omawianym przypadku mieszanej metody ustalenia wymiaru kary łącznej – tzw. zasady asperacji, a więc za wymierzeniem kary poniżej sumy kar jednostkowych i powyżej najsurowszej kary jednostkowej.

Równocześnie istotne znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Należy podkreślić, że popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw w przeszłości. To właśnie względy prognostyczne nakazują przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym wzięcie pod uwagę sylwetki skazanego w kontekście jego zachowania w toku odbywania kar pozbawienia wolności, w szczególności w celu ustalenia stopnia, w jakim pobyt skazanego w zakładzie karnym wpłynął na korektę ocenianych negatywnie właściwości skazanego. W dacie wydawania wyroku łącznego okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych skazanego w kontekście dostosowania wymiaru kary łącznej do realizacji celów w zakresie prewencji indywidualnej były przez Sąd Rejonowy oceniane w oparciu o opinię o skazanym nadesłaną z Zakładu Karnego w N. w kontekście zachowania i postawy skazanego prezentowanej w jednostce; trzeba przyznać, że ta opinia nie jest pozytywna, nie specjalnie wyróżniającego postawę skazanego z niej nie wynika, a jego zachowanie było oceniane w marcu 2016r. jako zmienne. Choć krytycznie ustosunkowywał się on do popełnionych przestępstw, nie był zainteresowany odbywaniem kary w systemie programowego oddziaływania, nie ustrzegł się także poważnych przewinień dyscyplinarnych. Z drugiej strony, co podnosił słusznie skarżący, skazany w warunkach izolacji rozpoczął i kontynuuje kształcenie, będąc słuchaczem (...) w ZK N. w Liceum Ogólnokształcącym, był także nie raz nagradzany regulaminowo.

Dokonując kontroli instancyjnej oraz mając w polu widzenia powyższe ustalenia, Sąd odwoławczy, uwzględniając w znacznej mierze wnioski apelacji, obniżył wymiar kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 1 do 6 lat. Takie rozstrzygnięcie, przy uwzględnieniu całościowej przestępczej działalności skazanego, mając w polu widzenia regularność i systematyczność w popełnieniu przestępstw, z drugiej zaś strony ich rodzaj, spełnia kryteria sprawiedliwości i racjonalności w kontekście wyżej wskazanych kryteriów. Kara łączna wymierzona w takiej wysokości jawi się jako kara wyważona i sprawiedliwa.

Jest także oczywistym, że w następstwie wywiedzenia apelacji przez Prokuratora konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie wymiaru kary łącznej grzywny poprzez podwyższenie liczby stawek dziennych do 110. Zgodnie z art.

86 § 1 kk kara ta mogła być orzeczona w wymiarze od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, in concreto zatem w wymiarze od 100 do 130 stawek dziennych. Słusznie zatem skarżący podniósł, iż Sąd I instancji, w następstwie błędnie zastosowanego przepisu art. 86 § 1 kk, wymierzył karę łączną w liczbie 60 stawek dziennych, co zresztą sam zauważył, przyznając w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia. Mając na uwadze podobieństwo rodzajowe przestępstw skierowanych przeciwko mieniu, z drugiej zaś strony rozpiętość czasową pomiędzy nimi (czyny za które orzeczono kary grzywny w oparciu o art. 33 § 2 kk zostały popełnione na przestrzeni 7 miesięcy), zdaniem Sądu odwoławczego karę łączną, wyważoną i sprawiedliwą, przy zastosowaniu także zasady asperacji, będzie kara w wysokości 110 stawek dziennych.

Z powyższych względów nie dostrzegając innych, także nie podniesionych przez skarżących uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd odwoławczy utrzymał wyrok w mocy w pozostałym zakresie.

Z uwagi na fakt niepokrycia przez skazanego kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez wyznaczonego z urzędu obrońcę, Sąd odwoławczy na stosowny wniosek obrońcy zasądził na jego rzecz od Skarbu Państwa wynagrodzenie w wysokości odpowiadającej minimalnej stawce wynagrodzenia za reprezentowanie strony w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego.

Fakt pozbawienia skazanego wolności oraz brak odpłatnego jego zatrudnienia były podstawą rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego o zwolnieniu skazanego z obowiązku poniesienia wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciążono Skarb Państwa.